De Mus kunn ut eer Poten
As een lütt Äpken schroten.
Hund Waldmann stellt sik op de Lur,
He swänzelt blid un keek int Bur,
Straft mit sin Pot: „Ick bün di god!“

De Katt grint: „Töf een beten,
Dat Müsken möt ik freten!“
„Wau!“ gnurrt de Hund un guisch de Tähn:
„Du, Gnaterswart, lop jo to Baen!
Du, ole Taps, sünst gift dat Klapps!“

De Katt leet sik ni möten,
Wull glik dat Müsken freten;
Fat kreeg de Hund eer bi de Krüs:
„Du, Schitkraet, sang die swarte Müs!“
De Katt schreeg: „Je, wa deit dat weh!“

Lütt Jæping bi de Unnereerdschen. [1])

Seeg blot, wo is uns' Jaeping blebn?
Harr de Köh to Busch hen drebn!
Nu söch em Jeder;
Swestern un Bröder
Sökn in Wetenkamp, ropen in Wald:
„Jaeping, lütt Jaeping, ach, kumm doch bald!“

---

1) Der kleine Jakob bei den Erdzwergen.

UB Braunschweig http://www.digibib.tu-bs.de/?docid=00056381